Vanha-torinhevosen historia

Vuonna 1856 aloitettiin Torin Siittolassa (Tori Hobusekasvandus) työ- ja ratsuhevoseksi sopivan uuden hevosrodun jalostaminen: syntyi torinhevonen. Tärkeimmäksi senaikaiseksi siitosoriksi voi pitää oria Hetman, jonka ansiosta rotu muuttui ulkonäöltään yhtenäisemmäksi ja samalla työominaisuuksiltaan kestävämmäksi ja voimakkaammaksi.

1930-luvulla otettiin siitoskäyttöön 5 postier-bretonioria (Loots, Uhke, Virk, Tugev ja Sammur). Tavoitteena oli markkinavoimien vaatimuksesta muuttaa torinhevonen rakenteeltaan massiivisemmaksi ja yhtenäisemmäksi, mutta samalla säilyttää voimakkaat askellajit.

1970-luvulla päätettiin käyttää verenlisäyksenä sukusiitoksen torjumiseksi joitakin vanhantyyppisiä hannover-oreja, jotka muistuttivat tyypiltään torinhevosta.

1990-luvun alussa torinhevoskanta romahti Eestin uudelleen itsenäistymistä seuranneessa kolhoosien hajoamisessa. Myös jalostuspolitiikka ja sen linjaukset olivat puutteellisia.

Vanha-torinhevosta pyritään säilyttämään, jotta torinhevoskannassa säilyisi vanha, ennen vuotta 1945 syntynyt perimä. Vanha-torinhevosen polveutumisessa on luvattu lisäksi kantakirjan perusosassa enintään 25 % 1970-luvulla käytettyjen vanhantyyppisten hannoverinhevosten verta.

Ulkonäkö ja ominaisuudet

Vanha-torinhevonen on perinteisesti ollut monikäyttöinen raskas puoliverirotu. Rauhallinen luonne, yhteistyövalmius ja hyvä hermorakenne mahdollistavat käytön ratsu- ja valjakkohevosena.

Vanha-torinhevosella on voimakkaat liikkeet, pitkä käyntiaskel ja lennokas matkaavoittava ravi. Tasapainoinen liikkuminen luo edellytykset kouluratsuksi.

Vanha-torinhevosella on kuiva ja vahva runko, yhtenäinen ulkonäkö ja sen on hyvin sopeutunut paikallisiin ilmasto-, ruokinta-, pito- ja käyttöolosuhteisiin.

Säkäkorkeus (3-vuotiaana): 158-166 cm.

Etusäären ympärys: 22-24 cm.

Perinteinen väri on rautias, erilaisine tummempine ja vaaleampine muunnoksineen. Esiintyy myös mustia ja ruunikoita. Harvinaisempia ovat voikot ja päistäriköt.

Luonne: eläväinen, hyväluontoinen ja yhteistyöhaluinen. Oppivainen ja helposti käsiteltävä, ihmissuuntautunut.

Vanha-torinhevonen on jalostushistoriansa aikana sopeutunut Eestin luonnon- ja pito-olosuhteisiin. Sen rehunkäyttökyky ja tiinehtyvyys ovat hyvät. Sillä ei esiinny esim. kesäihottumaa, hinkukurkkua, liikaluita, mahahaavaa, muita ihottumia. Hyvissä pito-olosuhteissa se on terve ja pitkäikäinen.

Kuvia historiasta
{gallery}v-th,width=135{/gallery}

Mihkel Ilmjärven kirja "Tori Hobune" (ilm. 1957)
Tästä linkistä avautuu eestinkielinen Mihkel Ilmjärven kirja "Tori Hobune" (ilm. 1957). Kiitokset Suomeen Torinhevoset ry:lle, Eestin raskaat vetohevoset ry:lle ja Työvoimatoimistolle, jotka mahdollistivat kirjan skannaamisen internettiin. Kirjan suomenkielistä käännöstä "Torinhevonen 1856-1956" voi tilata www.korholantila.fi , suvi.korhonen@korholantila.fi . Suomenkielisessä käännöksessä on korjattu alkuperäisteoksessa olleet painovirheet hevosten nimissä ja kantakirjanumeroissa.